

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/70/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813223444
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3813223444.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudcov Mgr. Stanislavy Kollárovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobcu P. U. Y. C., nar. XX.XX.XXXX, zastúpeného JUDr. Jaroslavom Hujíkom, advokátom, so sídlom Prievidza, Hviezdoslavova 3, proti žalovanému F. F., nar. X.X.XXXX, bytom XX X. I. A. V., E., P G O., zastúpenému Mgr. Vladimírom Ľuptákom, advokátom so sídlom Prievidza, Námestie Slobody 10, o určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 4. septembra 2020, č. k. 7C/149/2013-679, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** s tým, že uvedený geometrický plán je súčasťou tohto rozsudku.

Žalobca **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) súd prvej inštancie vo výroku I. určil, že na nehnuteľnostiach v katastrálnom území Kamenec pod Vtáčnikom zapísaných v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom Prievidza, katastrálnym odborom na LV č. 766 parc. č. CKN 1149/2 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 455 m², parc. č. CKN 1231/5 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 66 m² viazne vecné bremeno spočívajúce v práve prechodu pešo a povozmi cez tieto nehnuteľnosti v rozsahu vyznačenom na geometrickom pláne vyhotovenom Patriciusom Sovom - GEOSKTEAM, so sídlom Košovská cesta 1, Prievidza, IČO: 48185655, č. p. 247/2016 dňa 07.11.2016, autorizačne overenom Ing. Milošom Laukom a úradne overenom Ing. Barborou Petriskovou dňa 10.11.2016 pre vlastníka nehnuteľností v kat. území Kamenec pod Vtáčnikom zapísaných v katastri nehnuteľností vedených Okresným úradom Prievidza, katastrálnym odborom na LV č. 1422 parc. č. CKN 1144 zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 60m², parc. č. CKN 1148 zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 40m² a parc. č. CKN 1149/1 zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 705 m², a to k týmto nehnuteľnostiam z miestnej komunikácie na parc. č. CKN 5, parc. č. CKN 180/2 a parc. č. CKN 1231/1. Vo výroku II. rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa vo veci domáhal určenia práva zodpovedajúceho vecnému bremenu k nehnuteľnostiam špecifikovaným vo výroku tohto rozhodnutia. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom, č. k. 7C/149/2013-536 s tým, že vyhovel žalobe v celom rozsahu. Voči predmetnému rozsudku podal odvolanie žalovaný, na čo odvolací súd rozhodnutie zrušil s odôvodnením, že otázke dobromyselnosti držby súd nevenoval dostatočnú pozornosť. Súd prvej inštancie mal opätovným vykonaným dokazovaním preukázané, že žalobca v konaní preukázal naliehavý právny záujem na určení, že vecné bremeno vzniklo výkonom práva v zákonnej lehote, zaťažilo a zaťažuje nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného, t. j. parc. CKN č. 1149/2 a č. 1231/5, ktorá vznikla z pôvodnej parcely č. 29/a. Súd mal za to, že bez určenia vzniku

vecného bremena vydržaním, by žalobcovo právne postavenie bolo neistým a mohlo by mu byť aj naďalej zamedzované v prístupe na pozemok v jeho vlastníctve. Súd prvej inštancie mal na základe listu vlastníctva č. 1422 za preukázané, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností v katastrálnom území Kamenec pod Vtáčnikom zapísaných v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom Prievidza, katastrálnym odborom a to pozemkov evidovaných parcelným číslom CKN 1144 zastavané plochy a nádvorie o výmere 60 m² a parcelné číslo CKN 1148 zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 40 m² a parcelné číslo CKN 1149/1 zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 750 m². Žalovaný ako právny nástupca je vlastníkom nehnuteľností susediacich so žalobcovými, zapísaných v katastrálnom území Kamenec pod Vtáčnikom na LV č. 766 a to parcelné číslo CKN 1149/2 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 455 m² a parc. 1231/5 zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 66 m². Súd mal za preukázané, že uvádzané nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu sú pôvodne časťou parcely číslo 29/a, k. ú Horný Kamenec, ktorá bola okrem iného aj žalobcom odpredaná dňa 08.09.1984 a to kupujúcemu Československému štátu (MNV v Kamenci pod Vtáčnikom) v zmysle geometrického plánu č. 243-243-373-83 zo dňa 08.03.1983. Predmetnou kúpnu zmluvou bola pre Československý štát vykúpená časť parcely 29/a označená ako parcela číslo EN 1149/2 za účelom výstavby obchodných priestorov - pohostinstva a potravín. Súd mal výsluchom žalobcu a svedkov Š. O. preukázané, že pri výkupe predmetných pozemkov sa uskutočnili rokovania medzi vlastníkami predmetných nehnuteľností, ako aj žalobcom a zástupcami štátu - MNV v Kamenci pod Vtáčnikom. Predmetom rokovaní okrem iného bolo aj zabezpečenie prístupu pešo a povozom na nehnuteľnosti v súčasnosti zapísané na LV č. 1422. Výsledkom rokovaní bola dojednanie zakomponované do bodu 10 rozhodnutia ONV Prievidza zo dňa 30.10.1985 č. ÚP 5414/85, ktorým sa rozhodlo o umiestnení stavby na predmetnom pozemku pre Jednota SD Prievidza. Uvedeným rozhodnutím žalobca preukázal, že v jeho bode 10 sa uvádza povinnosť zabezpečiť vybudovanie oplotenia voľného pozemku stavby zo strany záhrad s vytvorením jednovozidlového vstupu na parc. č. EN 1149 (k parcele č. 1148) a č. 1152. Časť označená ako parcela číslo EN 1149/1, EN 1144 a EN 1148 zostala vo vlastníctve pôvodných spoluvlastníkov, medzi ktorých patrilo aj žalobca, a ktorí predmetné parcely aj reálne užívali. Žalobca do svojho výlučného vlastníctva predmetné pozemky nadobudol osvedčením o vydržaní v zmysle notárskej zápisnice zo dňa 02.08.2002 č. N 203/2002 a tieto sú momentálne zapísané na LV č. 1422. Aj s poukazom na skutočnosť, že v zmysle bodu 10 rozhodnutia ONV Prievidza zo dňa 30.10.1985 v danej veci nebolo vecné bremeno zapísané do príslušného katastra, mal súd za to, že žalobca bol v dobrej viere, že takéto stavebné rozhodnutie v zmysle uvedeného bodu 10 zakladá jeho právo prechodu a teda prístupu k nehnuteľnostiam v jeho vlastníctve. Navyše takéto presvedčenie žalobcu vyplývalo zo skutočností, že bol účastníkom predmetného rozhodovania č. ÚP 5414/85. Žalobca mal vedomosť, že predmetné rozhodnutie bolo doručované aj Stredisku geodézie Prievidza a aj s ohľadom na danú skutočnosť bol dobromyseľný v tom, že predmetné rozhodnutie má právnu relevanciu a bude zabezpečené jeho zaevidovanie v bývalej evidencii nehnuteľností vedenej strediskom geodézie Prievidza. Nakoľko na svoje pozemky z dolnej časti nerušene prichádzal, žalobca nemal dôvod overovať predmetné skutočnosti, navyše pokiaľ proti predmetnému rozhodnutiu a aj uvádzaného bodu 10 bolo prípustné podať odvolanie, avšak odvolanie žiadnym z účastníkov podané nebolo. Súd mal potom za to, že práve daným titulom žalobca minimálne od momentu vydania predmetného rozhodnutia dňa 30.10.1985 v dobrej viere využíval právo prechodu cez parcely č. 1149/2 (odpredané pôvodnými vlastníkami parcely č. 29/a štátu) na parcely č. 1149 a 1148 a mal za to, že tento prístup zaťažuje vlastníka vykúpeného pozemku v prospech vlastníka nevykúpeného pozemku. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd nevychádzal len zo subjektívneho názoru žalobcu a výsluchu svedkov, ale súd posudzoval či vzhľadom na objektívne skutočnosti a existujúci titul vydržania sa žalobca dôvodne domnieval, že takéto právo prechodu mu patrí. Nevyhnutnou podmienkou vydržania práva zodpovedajúcemu vecnému bremenu je existencia právneho dôvodu, z ktorého subjekt vzhľadom na okolnosti vyvodzuje a v dobrej viere verí, že mu patrí právo k cudzej veci, ktorého obsahom je vecné bremeno a na druhej strane je nositeľom povinnosti strpieť výkon tohto práva. V tomto prípade žalobca nadobudol presvedčenie, že mu právo zodpovedajúce vecnému bremenu patrí, a to so zreteľom na okolnosti v danom čase. V čase predaja pozemkov Československému štátu, ktorých podielovým vlastníkom bol aj žalobca, t. j. v roku 1984 (kúpna zmluva uzavretá dňa 08.09.1984) predchádzala predaju medzi zmluvnými stranami komunikácia, čo nebolo v konaní sporným, že predávajúci budú súhlasiť s predajom nehnuteľností v ich vlastníctve za podmienky, že budú mať zabezpečený prístup na svoje pozemky. K odpredaju predmetných pozemkov došlo aj na základe skutočností, že táto ich podmienka zo strany štátu bola akceptovaná a ako sa vyjadril žalobca či už svedkyňa O.ová, nebol dôvod sa obávať o prístup na svoje pozemky. Súd mal v konaní potom za preukázané, že dobromyseľnosť žalobcu pri užívaní sporného prechodu vyplývala jednak zo skutočností, že tak ako bola určená podmienka zabezpečenia práva prechodu už počas rokovaní

pri predaji pozemkov do vlastníctva štátu (čo nebolo v konaní sporné, že v danom čase mal žalobca zabezpečené predmetné právo prechodu, to reálne využíval a žiaden subjekt mu v tom nebránil), tak táto podmienka bola zahrnutá do rozhodnutia ONV v roku 1985, ktoré bolo doručené okrem Jednoty SD aj žalobcovi. Žalobca tak bol v dobrej viere, že takéto oprávnenie mu patrí, je mu priznané štátnym orgánom, stavebným rozhodnutím, navyše pokiaľ mu v užívaní takéhoto oprávnenia minimálne odo dňa vydania predmetného rozhodnutia a jeho doručenia žalobcovi ako účastníkovi predmetného konania nikto nebránil. Pokiaľ v danej veci nebolo zriadené vecné bremeno zápisom do katastra nehnuteľnosti a žalobca ako laik túto skutočnosť neskúmal, súd mal za to, že žalobca bol v ospravedliteľnom právom omyle, že právo prechodu, ktoré dlhodobo užíval a neskôr založené rozhodnutím štátneho orgánu mu patrí. Právny omyl žalobcu spočíval v skutočnosti, že žalobca nesprávne posúdil právne dôsledky právnej skutočnosti, kedy vyhodnotil, že predmetným stavebným rozhodnutím z roku 1985 sa zriaďuje vecné bremeno. Aj keď sa v rámci predmetného stavebného konania rozhodovalo o umiestnení stavby v zmysle § 39 stavebného zákona, žalobca nemal dôvod pochybovať, že vzhľadom na doručovanie tohto rozhodnutia tak ako L. U., Š. O., tak aj jemu a na základe bodu 10, ktorý nebol napadnutý námietkami či prípadným odvolaním voči danému rozhodnutiu, že mu zákonným spôsobom vzniklo právo prechodu. Pokiaľ sa žalovaný v konaní bráni, na ktorú skutočnosť poukazuje aj odvolací súd, že žalobcovi minimálne ešte v rokoch 1990 -1991 bránila vstupovať na svoj pozemok Jednota SD Prievidza, súd sa zaoberal aj danou skutočnosťou. Opätovnou výpoveďou svedka Q. M., suseda predmetného pozemku, súd mal preukázané, že čo sa týka dolného prístupu svedok nemal vedomosť o tom, že by takýto prístup a prechod žalobcu cez predmetný pozemok bol niekedy spornou záležitosťou. Svedok súdu uviedol, že nevie o tom, že by štát alebo Jednota SD v minulosti niekomu bránila vstupovať na predmetný pozemok zdola. Z výpovede svedka a jeho dodatočného vypočutia po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom mal súd za preukázané, že ten ako sused sporného pozemku nemal vedomosť, že by Jednota SD zamedzovala žalobcovi v prístupe na jeho pozemok, navyše svedok videl, že predmetný pozemok žalobca nerušene užíval. Pokiaľ sa aj v konaní poukazuje na skutočnosť, že Jednota SD podala protest prokurátorovi, súd mal za to, že táto právna skutočnosť nepreukazuje fakt, že žalobcovi Jednota SD mala zamedzovať v prístupe. Jednota SD takéto právne aktivity vyvíjala len ako vlastník stavby s poukazom na Hospodársku zmluvu zo dňa 01.05.1986, ktorou mala sporné nehnuteľnosti v užívaní. Vlastníkom predmetných nehnuteľností parc. č. 1149/2, kat. územ. Kamenec pod Vtáčnikom aj naďalej ostal Československý štát, ktorý právo stanovené bodom 10 rozhodnutia ONV z roku 1985 nespochybňoval. Práve naopak, ONV Prievidza rozhodnutím č. ÚP 992/89 nariaďoval Jednote SD vykonať nevyhnutné úpravy oporného múru a vytvorenia vstupu pre motorové vozidlá. Súd mal za to, že je nespochybniteľným faktom skutočnosť, že Jednota SD ako vlastník stavby- predajne potravín na pozemku, ktorý nebol v jej vlastníctve, a cez ktorý ONV Prievidza nariaďoval Jednote SD zabezpečiť aj žalobcovi prístup na svoj pozemok, nakoniec rešpektovala rozhodnutie ONV Prievidza, odbor územného plánovania a v zmysle vyhotovenej projektovej dokumentácie schválenej stavebným úradom predmetnú bránu na prejazd zhotovila. Súd mal za to, že z predložených dôkazov ani svedeckých výpovedí nie je možné presne určiť kedy brána bola Jednotou SD osadená, avšak aj bez pripojenia dôkazu - rozhodnutia o proteste prokurátora, nespochybniteľným faktom ostala skutočnosť, že brána osadená za účelom vstupu bola a tomu tak mohlo byť najneskôr do 30.04.1991 ako to bolo nariadené rozhodnutím ÚP 992/89 zo dňa 23.11.1990 (teda brána bola osadená v rozmedzí konca roku 1990 do 30.04.1990). Čo sa týka splnenia podmienky vydržacej doby a uplynutia 10 ročnej lehoty vykonávania práva prechodu mal súd za to, že právo prechodu bolo riadne vykonávané v zákonnej vydržacej lehote. Výsluchom svedkov Q. O., Q. M., G. M., P. C., Y. F. bolo preukázané, že predmetný prechod žalobca reálne dlhodobo využíval za účelom prístupu na svoj pozemok, pričom žalobca toto právo prechodu v súlade s rozhodnutím ONV PD zo dňa 30.10.1985 využíval od daného dátumu v domnení, že až do roku 2004, kedy predmetné nehnuteľnosti nadobudli právni predchodcovia žalovaného, ktorí mu začali žalobcovi zamedzovať v práve prístupu, mu toto právo patrí. Žalobca dobromyseľne užíval právo prechodu až do momentu, kedy právni predchodcovia žalovaného odkúpili predmetné nehnuteľnosti a výmenou zámku na bráne zamedzili výkonu predmetného práva. Súd mal za to, že od roku 1985 začala plynúť vydržacia doba a po jej zákonom uplynutí žalobca nadobudol vecné bremeno, právo prechodu jeho reálnym užívaním. Pokiaľ by aj súd pripustil dôvodnosť námietok, že žalobcovi bolo do roku 1991 bránené v užívaní práva prechodu, resp. do tohto roku nemal zabezpečené právo prechodu súd mal za to, že vzhľadom na preukázané skutočnosti vyššie opísané, aj v prípade pokiaľ od roku 1991 (osadenia brány v teréne a rešpektovania Jednotou SD rozhodnutia ONV Prievidza z roku 1985 o zriadení prístupu pre vozidlá) by mala začať plynúť 10. ročná lehota, tak do roku 2002 uplynula 10. ročná vydržacia doba, kedy nepochybne bol sporný prechod využívaný žalobcom v dobrej viere pešo alebo motorovými vozidlami až do momentu bránenia mu v prechode žalovaným v roku 2004. V

predmetnom čase minimálne od roku 1991 do roku 2002 žalovaný nepreukázal rušenie práva prechodu žalobcu, v konaní nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by dobromyseľnosť žalobcu a jeho reálne užívanie práva prechodu v predmetnom období spochybňovalo. Aj napriek danej skutočnosti súd mal za to, že rozhodnutím z 30.10.1985 bol zriadený prístup na pozemky, ktoré sú momentálne vo vlastníctve žalobcu, ako vecné bremeno zriadené in rem a nie ako vecné bremeno pre konkrétnu osobu a to bolo žalobcom užívané nerušene až do roku 2004. Súd mal potom preukázané, že predmetné právo bolo užívané po dobu dlhšiu ako 10 rokov bez výhrad štátu či obce Kamenec pod Vtáčnikom v dobrej viere, že žalobcovi patrí zákonne. Čo sa týka námietky premlčania, súd prvej inštancie poukázal na to, že predmetné právo nie je premlčané, nakoľko žaloba na súd bola podaná dňa 31.10.2013, a teda vecné bremeno sa nevyužívalo menej ako 10 rokov, navyše jeho nevyužívanie bolo zapríčinené správaním žalovaných od roku 2004, kedy na predmetnej bráne vymenili zámok a zamedzili žalobcovi v prechode. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil podľa § 134 ods. 1-4, § 151o ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods.1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania, ktoré predstavujú v rozsahu jeho čistého úspechu v konaní 100%.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu žalobcu zamietnuť. Vytýkal súdu prvej inštancie, že sa nevysporiadal s právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v zrušujúcom uznesení v otázke dobromyseľnosti držby a splnenia 10 ročnej lehoty pre nadobudnutie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu k pozemku. Súd prvej inštancie vôbec nezobral do úvahy, že účastníkom konania, na základe ktorého bolo vydané rozhodnutie ONV Prievidza č. 5414/85 zo dňa 30.10.1985 nebol žalobca, pretože účastníkmi konania boli S. U. a Q. O., pretože predmetné nehnuteľnosti, ku ktorým mal byť umožnený prístup v tom čase boli vo vlastníctve hore uvedených, pričom bez akýchkoľvek pochybností bolo preukázané, že žalobca získal predmetné nehnuteľnosti, ktorých vlastníčkami boli horeuvedené na základe osvedčenia o vydržaní zo dňa 02.08.2002, takže možno konštatovať, že od roku 1985 až do 02.08.2002 nemal žalobca žiadny dôvod na prechod cez pozemky, ktorého sa domáha. Možno teda konštatovať tak, ako to uviedol vo svojom uznesení krajský súd, že dobromyseľnosť žalobcu pri užívaní sporného prechodu nemohla nastať od momentu vydania rozhodnutia ONV Prievidza dňa 30.10.1985, pretože v tom čase nebol ešte vlastníkom pozemkov, ktoré vydržal až v roku 2002 a ku ktorým sa domáha práva prechodu. Tieto jeho tvrdenia sú v príkrom rozpore s výpoveďou svedkyne Q. O. a tiež s listinnými dôkazmi predloženými touto svedkyňou, ktoré sa v spise nachádzajú. Z týchto listinných dôkazov, ktoré predložila svedkyňa O. okrem iného vyplýva, že nemohli prechádzať cez parcelu č. 1149/2, pretože z listinného dôkazu ONV Prievidza, odbor územného plánovania zo dňa 07.07.1990 vyplýva, že Jednota SD Prievidza podala na okresnú prokuratúru protest proti vydanému rozhodnutiu o umiestnení stavby, v ktorom žiadala zrušiť bod 10. rozhodnutia s poukázaním na možnosť prístupu z opačnej strany a namietala, že sa jedná o neoprávnený zásah do majetku inej organizácie. Okresný súd sa s týmito skutočnosťami vôbec nevysporiadal v odôvodnení rozsudku, takže možno konštatovať, že prevedené dokazovanie neumožňuje záver, že bola splnená vydržacia 10ročná lehota pre nadobudnutie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu k pozemku. Mal za to, že ani dodatočne vykonaným dokazovaním po zrušujúcom uznesení krajského súdu nebol preukázaný záver o splnení zákonných predpokladov dobromyseľnosti a splnenia vydržacej doby pre vydržanie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu. Možno konštatovať, že od 30.10.1985 až do vydržania 02.08.2002 nie je možné u žalobcu za žiadnych okolností tvrdiť, že bol dobromyseľný a naplnil 10ročnú vydržaciú lehotu, pričom poukázal na premlčaciu dobu 10 rokov, pretože právo zodpovedajúce vecnému bremenu sa premlčí, ak sa 10 rokov nevykonávalo podľa § 109 Občianskeho zákonníka. Uplatnil si nárok na náhradu trov konania.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Mal za to, že súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal vo svojom rozsudku so všetkými námietkami, ktoré žalovaný uvádza v odvolaní, nakoľko tieto uvádzal už v konaní rozsudku predchádzajúcom. Uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovým zistením a právnym názorom súdu prvej inštancie, že vlastníci nehnuteľností, ku ktorým je právo prechodu cez nehnuteľnosti žalovaného predmetom tohto konania, vydržali toto právo. Zdôraznil, že tvrdenie žalovaného o tom, že nebol vlastníkom nehnuteľností do roku 2002, je nepodstatné, keď on bol vždy spoluvlastníkom pozemkov a stavieb na nich postavených, ktoré sú v súčasnosti zapísané v LV č. 1422 pre kat. úz. Kamenec pod Vtáčnikom. Rovnako nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, že nebol účastný v konaní, v ktorom bolo vydané rozhodnutie ONV Prievidza č. UP 5414/85 zo dňa 30.10.1985, pretože

na strane 4 rozhodnutia je uvedený ako U. C. spolu so spoluvlastníkmi nehnuteľností S. U. a Q. O.. Právo prechodu využíval sústavne a bez obmedzení, nerušene už od výkupu nehnuteľností pre účely stavby obchodu a takto to aj bolo odsúhlasené medzi vykúpiteľom nehnuteľností a predávajúcimi s tým, že bolo aj medzi nimi odsúhlasené, že prístup na zvyšok nehnuteľností, ktoré neboli vykúpené bude po tom istom pozemku ako sa používal aj na prístup na zvyšné nehnuteľnosti. Inak by neboli súhlasili s predajom nehnuteľností, veď by sa na ich zvyšok neboli dostali, nemali k nim prístup. Vykúpiteľ si to aj uvedomoval a prístup im zabezpečil. Pokiaľ ide o vybudovanie brány, išlo podľa jeho vedomostí len o technickú záležitosť, nikdy im nebolo bránené v prístupe ani pred vybudovaním brány. Najmä pani O. trvala na tom, aby sa zvyšný pozemok od pozemku, ktorý bol vykúpený oddelil plotom s bránou, keďže nechceli, aby bol cez im vykúpený pozemok voľný - verejný vstup na ich zostávajúci pozemok. Je nepochybné, že právo prechodu ako vecné právo - zodpovedajúce vecnému bremenu nebolo v danej veci nikdy ponímané ako právo pre pani O., U. a jeho, ale ako právo patriace vlastníkom nehnuteľností na prístup ku ktorým slúžilo. Nešlo teda nikdy o právo in personám ale o právo in rem. Aj keď osobne nesúhlasí s tým, že nebolo právo zodpovedajúce vecnému bremenu vykonávané dobromyseľne a nerušene už od výkupu pozemkov, ale až od vybudovania brány Jednotou SD, aj tak bolo vlastníkmí nehnuteľností zapísaných v súčasnosti v LV č. 1422 toto právo využívané po dobu dlhšiu ako 10 rokov, tak ako to konštatoval súd prvej inštancie. Pokiaľ ide o námietku, že vo vyššie uvedenom konaní pred ONV Prievidza nebolo rozhodované o zriadení práva prechodu ako vecného bremena, nemožno sa stotožniť s námietkou žalovaného, že preto neboli dobromyseľní pri výkone tohto práva. Treba podľa neho vychádzať aj z okolností, za ktorých vstúpili do výkonu tohto práva, keď štát, ktorý zabezpečoval výkup ich nehnuteľností tento výkup realizoval, im súčasne garantoval, že na zostatok ich pozemkov budú mať dovtedajší prístup, hoci nie už po svojich pozemkoch, ale po časti vykúpených pozemkov, keďže iný prístup nebol a ani nie je reálne možný. Poukázal aj na nález Ústavného súdu SR č. III ÚS 63/09 zo dňa 26.5.2009, podľa ktorého nie je samozrejme potrebné, aby žalobca v spore, v ktorom sa domáha určenia vlastníctva (obdobne to platí aj o práve prechodu) preukazoval platný právny titul nadobudnutia svojho práva, ale aby preukazoval dobromyseľnosť pri nadobudnutí práva. Podľa nálezu Ústavného súdu SR je pritom podstatná poctivosť nadobúdateľa pri nadobudnutí práva. Ide teda o poctivosť ktorá nemusí vyplývať z formálneho výkladu právnych aktov ale o poctivosť zodpovedajúcu mravným zásadám, ktoré možno uplatniť práve v danej veci, v danej situácii v ktorej sa žalobca ocitol. Je podľa neho nepochybné, že pri nadobudnutí práva prechodu poctivými boli, postupovali v dôvere k štátu, ktorý im v súvislosti s výkupom ich nehnuteľností pre verejné účely zagarantoval vo forme ktorú vtedy v tzv. totalitnom režime považoval za primeranú a vhodnú, že budú mať trvalý prístup na zvyšok našich nehnuteľností. Je preto až paradoxné, aby v súčasnosti, toto dlhodobo vykonávané právo niekto, vrátane žalovaného sponchyboval. Veď aj z prírodných podmienok v teréne bolo pre právnych predchodcov žalovaného jasné už pri kúpe nehnuteľnosti, že cez časť pozemkov je cesta, dve brány, ktoré slúžia práve pre túto cestu tak, aby bolo jasné každému komu cesta prislúcha a že nejde o cestu verejnú ale cestu na ich nehnuteľnosti. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za správne a spravodlivé. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd opätovne preskúmal vec podľa § 379, § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

5. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že žalobca vydržal právo prechodu pešo a povozmi cez nehnuteľnosti zapísané na LV č. 766 k. ú. Kamenec pod Vtáčnikom, parcela č. CKN 1149/2 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 455 m², parcela č. CKN 1231/5 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 66 m² v zmysle § 134 ods. 1-4 v spojení s § 151o ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko prechod využíval dobromyseľne po dobu viac ako 10 rokov a pri výkone tohto práva nebol rušený. Vychádzal zo zistenia, že dňa 08.09.1984 bola uzavretá kúpna zmluva medzi predávajúcimi Q. P., Q. M., mal. O. P., mal. D. P., zastúpenými zákonným zástupcom P. P., U. C. - žalobcom, S. C., S. U., Q. O. a kupujúcim C. štátom, zastúpeným predsedom MNV Kamenec pod Vtáčnikom, na základe ktorej predávajúci odpredali kupujúcemu časť pozemnoknižnej parcele č. 29/a k.ú. Horný Kamenec, označenej ako novovytvorená parcela č. EN 1149/2 vo výmere 524 m². Parcela č. EN 1149/2 bola vykúpená pre Československý štát za účelom výstavby obchodných priestorov. Na základe hospodárskej zmluvy zo dňa 01.05.1986 ONV Prievidza zriadil v prospech Jednoty SD Prievidza právo trvalého užívania pozemku k parcele č. 1149/2 k. ú. Kamenec pod Vtáčnikom. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že pri výkupe pozemkov pod predajňou potravín a

pohostinstva sa uskutočňovali rokovania medzi pôvodnými spoluvlastníkmi a ONV Prievidza ohľadne zabezpečenia prístupu peši i povozom na nevykúpenú časť nehnuteľnosti, t. j. na parcelu č. EN 1149. Dňa 30.10.1985 ONV v Prievidzi, odbor územného plánovania vydal územné rozhodnutie o umiestnení stavby pre navrhovateľa Jednota SD Prievidza na stavbu - „Predajňa potravín a pohostinstvo Kamenec pod Vtáčnikom“, v ktorom okrem iného pre umiestnenie a projektovú prípravu stavby v bode 10. bola stanovená podmienka zabezpečiť vybudovanie oplotenia voľného pozemku stavby zo strany záhrad s vytvorením jednovozidlového vstupu na pozemok parc. č. 1149 (k parcele č. 1148) a 1152. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že dobromyseľnosť žalobcu pri užívaní sporného prechodu vyplýva z územného rozhodnutia ONV Prievidza z 30.10.1985 o umiestnení stavby, v ktorom bola v bode 10. investorovi stavby uložená povinnosť vytvoriť jednovozidlový vstup na pozemok parc. č. 1149 a 1152. Konštatoval, že žalobca od momentu vydania rozhodnutia ONV Prievidza zo dňa 30.10.1985 až do roku 2004 prechádzal na svoj pozemok v dobrej viere, že takéto oprávnenie mu patrí, je mu priznané štátnym orgánom a v užívaní prechodu mu nebolo bránené. Pokiaľ nebolo zriadené vecné bremeno zápisom do katastra nehnuteľností, súd mal za to, že žalobca bol v ospravedliteľnom právnom omyle, že právo prechodu, ktoré dlhodobo užíval a neskôr založené rozhodnutím štátneho orgánu mu patrí. Právny omyl žalobcu spočíval v skutočnosti, že žalobca nesprávne posúdil právne dôsledky právnej skutočnosti, kedy vyhodnotil, že predmetným stavebným rozhodnutím z roku 1985 sa zriaďuje vecné bremeno. Žalobca mal vedomosť o tom, že predmetné rozhodnutie bolo doručované aj Stredisku geodézie Prievidza a aj s ohľadom na danú skutočnosť bol dobromyseľný v tom, že predmetné rozhodnutie má právnu relevanciu a bude zabezpečené jeho zaevidovanie v bývalej evidencii nehnuteľností, vedenej strediskom geodézie Prievidza. Nakoľko na svoje pozemky z dolnej časti nerušene prichádzal, žalobca nemal dôvod overovať predmetné skutočnosti. Žalobca užíval právo prechodu až do momentu, kedy právni predchodcovia žalovaného odkúpili predmetné nehnuteľnosti a výmenou zámku na bráne zamedzili výkonu predmetného práva. Súd prvej inštancie mal za to, že od roku 1985 začala plynúť vydržacia doba a po jej zákonom uplynutí žalobca nadobudol vecné bremeno, právo prechodu jeho reálnym užívaním. Ďalej uviedol, že pokiaľ by aj pripustil dôvodnosť námietok žalovaného, že žalobcovi bolo do roku 1991 bránené v užívaní práva prechodu a že až od vybudovania brány Jednotou SD v roku 1991 bolo žalobcovi umožnené právo prechodu a prejazdu cez dotknuté nehnuteľnosti, aj za tohto stavu do roku 2002 uplynula 10ročná vydržacia doba, kedy nepochybne bol sporný prechod využívaný žalobcom v dobrej miere pešo a motorovými vozidlami až do momentu bránenia mu v prechode žalovaným v roku 2004. Pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania, súd prvej inštancie konštatoval, že predmetné právo nie je premlčané, nakoľko žaloba na súd bola podaná dňa 31.10.2013, a teda vecné bremeno sa nevyužívalo menej ako 10 rokov, navyše jeho nevyužívanie bolo zapríčinené správaním žalovaných od roku 2004, kedy na predmetnej bráne vymenili zámok a zamedzili žalobcovi v prechode. Z uvedených dôvodov žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel.

6. Odvolací súd preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní proti napadnutému rozsudku žalovaným vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 2 CSP. Námietky žalovaného sú totožné s jeho námietkami uplatnenými pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie vysporiadal, a preto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd dodáva nasledovné:

7. Vecné bremená obmedzujú vlastníka nehnuteľnej veci v prospech niekoho iného tak, že je povinný niečo trpieť, niečo sa zdržať alebo niečo konať. Práva zodpovedajúce vecným bremenám sú spojené buď s vlastníctvom určitej nehnuteľnosti, alebo patria určitej osobe (§ 151n a nasl. Občianskeho zákonníka).

8. Vecné bremená vznikajú písomnou zmluvou, na základe závetu v spojení s výsledkami konania o dedičstve, schválenou dohodou dedičov, rozhodnutím príslušného orgánu alebo zo zákona. Práva zodpovedajúce vecnému bremenu možno nadobudnúť tiež výkonom práva (vydržaním); ustanovenia § 134 tu platia obdobne. Na nadobudnutie práva zodpovedajúceho vecným bremenám je potrebný vklad do katastra nehnuteľností (§ 151o ods. 1 Občianskeho zákonníka).

9. Oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu 3 rokov, ak ide o huteľnosť, a po dobu 10 rokov, ak ide o nehnuteľnosť (§ 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pre začiatok a trvanie doby podľa odseku 1 sa použijú primerane ustanovenia o plynutí premlčacej doby

(§ 134 ods. 4 Občianskeho zákonníka). Právo zodpovedajúce vecnému bremenu sa premlčí, ak sa 10 rokov nevykonávalo (§ 109 Občianskeho zákonníka).

10. Občiansky zákonník považuje vydržanie (§ 134 Občianskeho zákonníka) za jeden zo spôsobov pôvodného nadobudnutia práva, pri ktorom sa na základe splnenia zákonom osobitne určených podmienok priznávajú právne účinky aj len domnelému právu, vyplývajúcemu z domnelého právneho vzťahu medzi jeho určitými subjektmi, ak toto právo bolo vykonávané počas ustanovenej doby nerušene a nepretržite v dobrej viere, že nejde o právo len domnelé.

11. Predpokladom vydržania práva, zodpovedajúceho vecnému bremenu podľa Občianskeho zákonníka je výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu po stanovenú vydržaciú dobu, a to v objektívne existujúcej dobrej viere. Nestačí akékoľvek správanie sa, ktoré by obsahom mohlo zodpovedať vecnému bremenu, ale vydržiteľ musí byť oprávneným držiteľom práva. Predpoklady vydržania práva zodpovedajúceho vecnému bremenu sú totožné s predpokladmi nevyhnutnými pre vydržanie vlastníckeho práva. Ako je predpokladom dobrej viery u oprávneného držiteľa veci jeho presvedčenie, že mu vec patrí ako vlastníkovi, tak predpokladom dobrej viery u oprávneného držiteľa práva zodpovedajúceho vecnému bremenu je presvedčenie, že mu právo zodpovedajúce vecnému bremenu prináleží. Toto presvedčenie musí byť podložené konkrétnymi skutočnosťami, ktoré ho k tomu oprávňujú. Oprávnený držiteľ práva zodpovedajúceho vecnému bremenu musí byť „so zreteľom ku všetkým okolnostiam“ v dobrej viere, že právo, ktoré v cudzej veci vykonáva mu patrí, lebo riadne vzniklo, alebo na neho riadne prešlo. Posúdenie, či držiteľ je v dobrej viere alebo nie treba vždy hodnotiť objektívne a nie iba zo subjektívneho hľadiska (osobného presvedčenia) daného účastníka a vždy treba brať do úvahy, či držiteľ pri bežnej normálnej opatrnosti, ktorú možno vzhľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať, nemal alebo nemohol mať po celú vydržaciú dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu takéto právo patrí. Spravidla to bude ten, kto vykonáva právo zodpovedajúce vecnému bremenu na základe právneho titulu (svedčiaceho o úmysle zriadiť toto právo), ktorý je neplatný, pričom oprávnený ani pri zachovaní obvyklej opatrnosti o dôvodoch neplatnosti tohto titulu nevie a nemusí vedieť; rovnako ale môže ísť aj o prípad tzv. domnelého právneho dôvodu držby (titulus putativus), kedy tu právny titul držby vôbec nie je, ale ten, kto vykonáva určité práva je so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere, že tu takýto titul je (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 MCdo 7/2008). Podobne vo veci sp. zn. 3 Cdo 147/2016 Najvyšší súd uviedol, že „jedným z viacerých predpokladov vydržania práva zodpovedajúceho vecnému bremenu je skutočnosť, že ten, kto určitú nehnuteľnosť užíva (napríklad za účelom prechodu alebo prejazdu) je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že koná ako oprávnený z vecného bremena. Rozhodujúcimi tu nie sú subjektívne predstavy alebo domnienky konajúceho; jeho dobromyseľnosť musí byť podobne ako v prípade vydržania vlastníckeho práva, posudzovaná z objektívneho hľadiska, to znamená z hľadiska, či pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu na každom subjekte požadovať, mal alebo mohol mať pochybnosti, že vykonáva právo zodpovedajúce vecnému bremenu. Sama skutočnosť, že nehnuteľnosť užíva nerušene po dobu presahujúcu 10 rokov, nezakladá dobrú vieru o tom, že ide o výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu.“

12. Súd prvej inštancie po zrušení veci odvolacím súdom doplnil dokazovanie opätovným výsluchom svedka Q. M., vykonaním ohliadky miesta samého a z vykonaného dokazovania vyvodil záver, že žalobca splnil zákonné predpoklady dobromyseľnosti a vydržacej doby pre vydržanie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, ktorému zodpovedá právo prechodu a prejazdu žalobcu cez označenú časť parcely č. CKN 1149/2 a parcely č. CKN 1231/5 vo vlastníctve žalovaného. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že dňa 08.09.1984 bola uzavretá kúpna zmluva medzi predávajúcimi podielovými spoluvlastníkmi pozemku vrátane žalobcu a kupujúcim Československým štátom, zastúpeným MNV Kamenec pod Vtáčnikom, na základe ktorej predávajúci z dôvodov verejného záujmu odpredali kupujúcemu časť pkn parcely č. 29/a k. ú. Horný Kamenec, označenej ako novovytvorená parcela č. EN 1149/2 vo výmere 524 m². Parcela č. EN 1149/2 bola vykúpená pre Československý štát za účelom výstavby obchodných priestorov. Časť nevykúpených parciel označených ako EN parc. č. 1149/1, č. 1144, č. 1148 zostala vo vlastníctve pôvodných spoluvlastníkov, medzi ktorých patril aj žalobca. Z obsahu spisu vyplýva, že pri výkupe pozemkov pod predajňu potravín a pohostinstva sa uskutočňovali rokovania medzi spoluvlastníkmi pozemku a ONV Prievidza ohľadne zabezpečenia prístupu peši i povozom na nevykúpenú časť nehnuteľnosti, t. j. na parcelu č. EN 1149. Dňa 03.10.1985 ONV v Prievidzi, odbor územného plánovania vydal územné rozhodnutie o umiestnení stavby č. 5414/85 pre navrhovateľa Jednota SD Prievidza na stavbu - Predajňa potravín a pohostinstvo

Kamenec pod Vtáčnikom, v ktorom okrem iného pre umiestnenie a projektovú prípravu stavby v bode 10. bola stanovená podmienka zabezpečiť vybudovanie oplotenia voľného pozemku stavby zo strany záhrad s vytvorením jednovozidlového vstupu na pozemok parc. č. 1149 (k parcele č. 1148) a č. 1152. Účastníkom stavebného konania ako podielový spoluvlastník pozemkov bol aj žalobca, pričom územné rozhodnutie o umiestnení stavby bolo doručované žalobcovi, Q. M., S. U., Q. O., Stredisku geodézie v Prievidzi, Jednote SD Prievidza, ktorá stavbu mala realizovať, ako aj MNV v Kamenci pod Vtáčnikom. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie bolo preukázané, že žalobca spolu s S. U. a Q. O. sústavne a bez obmedzení užívali prechod cez časť vykúpeného pozemku na svoje nehnuteľnosti, keďže iný prístup na ich pozemky nebol možný. Z výsluchu žalobcu a svedkov Q. O., Q. M., G. M., P. C. a Y. F. vyplýva, že predmetný prechod bol žalobcom a pôvodnými podielovými spoluvlastníkmi využívaný ako jediná prístupová cesta na pozemok parc. č. 1149 a k stavbe na parc. č. 1148. Výsluchom týchto svedkov bolo preukázané, že prístupová cesta nebola využívaná denne, ale bez akýchkoľvek obmedzení vždy, keď bolo potrebné sa na nehnuteľnosti dostať za účelom ich obhospodarovania, uskladnenia, či odvozu ovocia a podobne. Žalobca sa stal výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. 1422 ako parcele CKN č. 1144, 1148, 1149/1, 1150/2, na ktoré sa prístup cez spornú nehnuteľnosť využíval, na základe osvedčenia vyhlásenia o vydržaní v zmysle notárskej zápisnice č. N 203/2002, NZ 201/2002 zo dňa 02.08.2002. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že žalobca, resp. jeho právni predchodcovia užívali sporný pozemok po výkupe nehnuteľností od roku 1985 až do roku 2004, kedy právni predchodcovia žalovaného vymenili zámok na bráne a žalobcovi znemožnili prechod užívať. Pokiaľ odvolací súd vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí poukázal na rozpory vo výpovediach žalobcu a svedkyne O. o počiatku plynutia 10ročnej vydržacej doby pre nadobudnutie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, súd prvej inštancie doplneným dokazovaním - výsluchom svedka Q. M. odstránil tieto rozpory a svoje rozhodnutie presvedčivo odôvodnil v bodoch 26., 27., 28., 29. napadnutého rozsudku, na ktoré odvolací súd v celom rozsahu poukazuje. Svedok Q. M. vo svojej svedeckej výpovedi uviedol, že žalobca i ďalší spoluvlastníci po výkupe nehnuteľností sporný pozemok nerušené užívali pešo i motorovým vozidlom, Jednota SD Prievidza ani štát nebránili žalobcovi a ďalším spoluvlastníkom v prístupe na ich pozemok. Pokiaľ ide o osadenie brány v opornom múre, ktorú Jednota SD Prievidza vybuvovala až po sťažnosti svedkyne O. v roku 1991, výsluchom žalobcu, ako aj svedka Q. M. boli odstránené nejasnosti o užívaní prechodu cez sporný pozemok motorovými vozidlami, keď vybudovanie brány bola len technická záležitosť, žalobcovi nebolo bránené v prístupe na jeho pozemok ani pred vybudovaním brány motorovým vozidlom, keď auto odstavil pri plote - na hranici zaťažného pozemku a jeho pozemku a neskôr - po roku 1991 prechádzal cez bránu vybudovanú v opornom múre Jednotou SD bez obmedzenia až do roku 2004.

13. Za takto zisteného skutkového stavu aj odvolací súd zdieľa názor súdu prvej inštancie, že žalobca uniesol dôkazné bremeno a preukázal zákonné predpoklady pre vydržanie práva prechodu (so započítaním doby nepretržitej držby aj jeho právnych predchodcov), nakoľko prechod využíval dobromyseľne po dobu viac ako 10 rokov a pri výkone tohto práva nebol rušený. V danom prípade dobromyseľnosť žalobcu pri užívaní sporného prechodu vyplývala zo skutočnosti, že žalobca v zmysle rozhodnutia ONV Prievidza z 30.10.1985 prechádzal na pozemok v dobrej viere, že takéto oprávnenie mu patrí, je mu priznané štátnym orgánom, toto rozhodnutie ONV tak tvorilo domnelý titul oprávnenej držby. Žalobca tak konal v ospravedlniteľnom omyle, vyvolaným štátnym orgánom. Čo sa týka doby nepretržitého užívania práva prechodu, z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že žalobca vykonával právo prechodu pešo a motorovými vozidlami od momentu vydania rozhodnutia ONV Prievidza zo dňa 30.10.1985 až do roku 2004. Za týchto okolností a na základe zisteného skutkového stavu je záver súdu prvej inštancie o splnení podmienok vydržania práva zodpovedajúceho vecnému bremenu správny a je v súlade s judikatúrou súdov.

14. Za nedôvodné vyhodnotil odvolací súd odvolacie námietky žalovaného, že žalobca nebol účastníkom stavebného konania, v ktorom bolo vydané rozhodnutie ONV Prievidza zo dňa 30.10.1985, nakoľko z uvedeného rozhodnutia je zrejmé, že predmetné rozhodnutie bolo doručované žalobcovi ako účastníkovi tohto stavebného konania. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že žalobca až do roku 2002 nemal žiadny dôvod na prechod cez pozemky, ku ktorým sa domáhal určenia práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, odvolací súd uvádza, že z listinných dôkazov nesporne vyplýva, že žalobca bol v čase vydania rozhodnutia ONV Prievidza 30.10.1985 podielovým spoluvlastníkom pozemkov a stavieb na nich postavených, na prístup ku ktorým využíval prechod cez sporné pozemky a ktoré sú v

súčasnosti zapísané na LV č. 1422 a sú v jeho výlučnom vlastníctve. Odvolacie námietky žalovaného boli preto neopodstatnené.

15. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil s tým, že doplnil výrok napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie uvedením, že súčasťou rozsudku je aj geometrický plán tak, aby bol rozsudok vykonateľný.

16. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník podľa § 262 ods. 2 CSP.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu Trenčín jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).